

Żądania strony skarżącej

- zmiana i stwierdzenie nieważności w całości decyzji nr R 235/2009-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej odwołania wniesionego przez stronę skarżącą od decyzji nr 2557 C Wydziału Unieważnień OHIM oddalającej wniosek o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr 4 624 987 ze względu na naruszenie przepisów art. 7 ust. 1 lit. h) i g) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- unieważnienie prawa do wspomnianego znaku towarowego nr 4 624 987 na podwójnej podstawie:
  - naruszenia art. 6b ust. 1 lit. b) i c) konwencji paryskiej, do którego odsyła wyrażnie art. 7 lit. h) rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
  - naruszenia art. 52 rozporządzenia, który odsyła do art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
- orzeczenie wygaśnięcia wspomnianego znaku towarowego nr 4 624 987 na postawie naruszenia art. 51 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „esf école du ski français” dla towarów i usług z klas 25, 28 i 41 (wspólnotowy znak towarowy nr 4 624 987)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Syndicat national des moniteurs du ski français

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania strony skarżącej

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. h) i g) oraz art. 51 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Elementis i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-43/10)

(2010/C 100/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elementis plc, Elementis Holdings Ltd, Elementis UK Ltd and Elementis Services Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci T. Wessely, A. de Brousse, E. Spinelli i A. Woods, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 8682 z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38589 — Stabilizatory termiczne, w części, w jakiej dotyczy ona strony skarżącej;
- tytułem zarzutu ewentualnego — uchylene lub istotne obniżenie wysokości grzywien nałożonych mocą decyzji na stronę skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z zapłatą całości lub części grzywiny;
- podjęcie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca domaga się stwierdzenia na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. nr C(2009) 8682 w sprawie COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne, mocą której Komisja obciążyła pewną liczbę przedsiębiorstw, w tym przedsiębiorstwa znajdujące się po stronie skarżącej w niniejszej sprawie, odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na udziale w dwóch kartelach dotyczących odpowiednio sektora stabilizatorów cynowych i sektora ESBO na terenie EOG. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą o znaczące obniżenie kwoty nałożonej na nie grzywiny.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja wydając decyzję obciążającą ją grzywną naruszyła przepisy ograniczające stosowanie grzywien z art. 25 ust. 5 i art. 26 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 WE (obecnie art. 101 i 102 TFUE) ⁽¹⁾. Zgodnie z brzmieniem art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003, ostateczny okres przedawnienia po upływie, którego Komisja nie może nakładać sankcji za nieprzestrzeganie zakazu zawierania porozumień wynosi 10 lat od dnia, w którym ustało naruszenie. Stosownie strona skarżąca twierdzi, że decyzja wydana ponad 11 lat po zaprzestaniu naruszenia przez stronę skarżącą (dnia 2 października 1998 r.) została wydana z naruszeniem tego przepisu. Co więcej, strona skarżąca twierdzi, że stanowisko Komisji w przedmiocie zgodności grzywny z prawem, pomimo upływu dziesięcioletniego terminu przedawnienia, opiera się na błędnej jej zdaniem wykładni erga omnes zawieszenia biegu terminu przedawnienia z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003.

Po drugie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, jako że nadmierny czas trwania części dochodzenia poświęconej weryfikacji okoliczności zdarzenia, podważył jej możliwości w zakresie skutecznego wykonywania prawa do obrony na gruncie tego postępowania.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo obliczając wysokość nałożonej grzywny błędnie odnosząc ją do i) okresu przed utworzeniem wspólnego przedsiębiorstwa oraz ii) oraz dla spełnienia odstraszającego wymiaru grzywny, opierając się na obrocie zrealizowanym przez wspólne przedsiębiorstwo Akcros, a nie na obrocie jaki odnotowała strona skarżąca. Zdaniem strony skarżącej grzywny winny zatem zostać obniżone o 50 %.

Po czwarte strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo oraz zasady pewności prawa, osobistej odpowiedzialności i zasadę proporcjonalności, nie określając indywidualnie kwoty grzywny przypadającej na każdy z podmiotów po stronie skarżącej, ale obciążając je w sposób solidarny.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — GEA Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-45/10)

(2010/C 100/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GEA Group (Bochum, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Kallmayer, I. du Mont i G. Schiffers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji w zakresie, w jakim ustalono w nim, że skarżąca naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE (dawniej art. 81 ust. 1 WE) oraz art. 53 ust. 1 porozumienia EOG;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w części, w której nakłada on grzywnę na skarżącą;
- posiłkowo, skrócenie ustalonego w art. 1 ust. 2 czasu trwania zarzucanego skarżącej naruszenia oraz obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38.589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca była stroną szeregu porozumień bądź stosowała uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw. Skarżącą obciążono odpowiedzialnością solidarną wraz z dwoma innymi przedsiębiorstwami będącymi następcami prawnymi przedsiębiorstw, które uczestniczyły w porozumieniach naruszających konkurencję.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1